

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-749/23-1

Sprawa C-749/23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

20 listopada 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Okresní soud v Teplicích (Republika Czeska)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

14 września 2023 r.

Powódka:

innogy Energie, s.r.o.

Pozwany:

QS

POSTANOWIENIE

Okresní soud v Teplicích (sąd rejonowy w Cieplicach, Republika Czeska) w składzie jednoosobowym [...] w sprawie

powódki: **innogy Energie, s.r.o.**, [...]

przeciwko

pozwanemu: **QS**, [...]

o zapłatę 6609,66 CZK

postanowił, co następuje:

[...] na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przedkłada się Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące **pytania prejudycjalne:**

- a. Czy istota i cel dyrektywy Rady 93/13/EWG sprzeciwiają się temu, żeby jej art. 3 w związku z pkt 1 lit. e) załącznika do tej dyrektywy w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w związku z art. 5 tej dyrektywy dotyczącym sporządzania warunków na piśmie prostym i zrozumiałym językiem oraz zasada skuteczności, o której mowa w art. 7, były interpretowane w ten sposób, że kara umowna, która została zawarta w umowie adhezyjnej w części „Inne postanowienia” na stronie 1/2 (pierwsza strona umowy), choć (wbrew standardowej praktyce w obszarze umów konsumenckich) na tej „pierwszej” stronie nie znajdują się żadne dane identyfikacyjne stron, niczego tam ręcznie nie uzupełniono i kara umowna została włączona do części „Inne postanowienia”, która jawi się jako nieistotne postanowienia, była traktowana jako właściwa część pisemnej umowy zawartej między konsumentem a dostawcą, ponieważ od konsumenta można wymagać, żeby prawidłowo zapoznał się z tą stroną umowy, w przypadku gdy druga strona umowy (2/2), która jest faktycznie wypełniona i podpisana, zawiera wystarczającą informację o tym, że chodzi o drugą stronę umowy, właśnie dlatego, że jest oznaczona jako 2/2?
- b. Czy istota i cel dyrektywy 93/13/EWG sprzeciwiają się temu, żeby jej art. 3 w związku z pkt 1 lit. e) załącznika do tej dyrektywy i/lub art. 12 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 były interpretowane w ten sposób, że w przypadku rozwiązania przez dostawcę zawartej na czas określony umowy na dostawę energii po stałej cenie z powodu naruszenia zobowiązań przez konsumenta, **nie ma** znaczenia wysokość rzeczywistej bezpośredniej straty ekonomicznej poniesionej przez dostawcę w wyniku przedterminowego rozwiązania umowy z konsumentem?

[...]

Uzasadnienie:

A) Przedmiot postępowania

W pozwie powódka domaga się zapłaty kwoty 6609,66 CZK uzasadniając żądanie w ten sposób, że pozwany na podstawie umowy pakietowej o dostawę energii elektrycznej pobierał energię elektryczną na potrzeby gospodarstwa domowego w punkcie poboru [...] i zobowiązał się do zapłaty uzgodnionej ceny za dostarczoną energię elektryczną. Umowa została zawarta na czas określony, uzgodniono produkt, który gwarantuje określoną cenę za energię elektryczną przez cały okres obowiązywania umowy (podczas trwania podstawowego okresu

obowiązywania umowy, a dla późniejszego okresu /przedłużenia/ określa sposób, w jaki cena będzie ustalana) i zapewnia niższą cenę jednostkową za energię elektryczną w przeciwieństwie do umów zawieranych na czas nieokreślony. Powódka zabezpiecza tę korzyść karą umowną przyjmując, że zobowiązanie odbiorcy do należytego wykonywania umowy przez uzgodniony okres będzie dotrzymane. Jednocześnie ta kara umowna stanowi również zryczałtowane odszkodowanie za szkody, które powódka może ponieść w wyniku nieodebrania przez odbiorcę zakontraktowanej energii, ponieważ w przypadku umów na czas określony powódka kupuje energię elektryczną dla odbiorcy z wyprzedzeniem na cały uzgodniony okres obowiązywania umowy na niestabilnych rynkach hurtowych, na podstawie tzw. rozsądnie przewidywalnego zużycia. Z powodu naruszenia przez pozwanego spoczywających na nim zobowiązań w zakresie należytej zapłaty ceny energii elektrycznej powódka w dniu 11 września 2020 r. zaprzestała dostawy energii elektrycznej zgodnie z ustawą energetyczną i pismem z dnia 23 września 2020 r. odstąpiła od umowy. W związku z tym odstąpieniem powódka naliczyła pozwanemu karę umowną w wysokości 8800 CZK zgodnie z zawartą umową na czas określony, poprzez wystawienie w dniu 13 września 2020 r. faktury opiewającej na kwotę kary umownej, płatnej do dnia 23 września 2020 r. Kara umowna jest dochodzona w wysokości 400 CZK za każdy miesiąc począwszy od dnia 11 września 2020 r. do dnia 24 lipca 2022 r., tj. za 22 miesiące, w łącznej kwocie 8800 CZK. Pozwany dokonał częściowej zapłaty w wysokości 2190,34 CZK, a zatem dochodzona pozwem kwota odpowiada pozostałemu zadłużeniu pozwanego.

Pozwany nie zajął stanowiska w przedmiocie pozwu.

Pozwany bez usprawiedliwienia nie stawiał się na wyznaczoną rozprawę i sąd odsyłający prowadził postępowanie pod jego nieobecność zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego. Sąd odsyłający przeprowadził dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i poinformował powódkę (jej pełnomocnika), że z uwagi na status pozwanego jako konsumenta sąd powziął wątpliwości co do zgodności zastrzeżenia kary umownej z przepisami prawa Unii dotyczącymi ochrony konsumentów. Powódka nie zajęła żadnego stanowiska w przedmiocie przyjętego sposobu procedowania.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów sąd odsyłający poczynił następujące częściowe ustalenia faktyczne:

Na podstawie umowy o świadczenie łączonych usług dostawy energii elektrycznej z dnia 24 stycznia 2020 r. zawartej pomiędzy powódką a pozwanym jako konsumentem sąd odsyłający ustalił, że chodzi o umowę w postaci formularza, uprzednio wydrukowaną przez powódkę, która została ręcznie wypełniona i podpisana wyłącznie na stronie 2/2. Na mocy tej umowy powódka zobowiązała się ze skutkiem od dnia 24 stycznia 2020 r. do umożliwienia poboru energii w punkcie poboru [...], a pozwany zobowiązał się, że w zamian za realizowany pobór energii elektrycznej zapłaci cenę sprzedaży zgodnie z obowiązującym cennikiem. Uzgodniono zaliczki w wysokości 1200 CZK miesięcznie, przy czym

produktem miała być stawka dystrybucyjna STANDARD DO2d, a planowane zużycie miało wynosić 1,8 MWh/rok. Na stronie umowy oznaczonej 1/2 w części „**Uzavření a trvání smlouvy**” (zawarcie i okres obowiązywania umowy) wskazano, że umowa została zawarta na czas określony 30 miesięcy [„Základní doba” (okres podstawowy)] i w tym okresie nie może zostać przedterminowo wypowiedziana.

Sporne postanowienie znajduje się w części „**Ostatní ujednání**” (inne postanowienia), gdzie stwierdzono, że odbiorca jest zobowiązany bez zbędnej zwłoki do zapewnienia, że będzie współpracował z innogy celem umożliwienia rozpoczęcia dostaw na podstawie zawartej umowy, w szczególności zobowiązał się do niepodejmowania czynności prawnych ani innych działań uniemożliwiających wykonanie zobowiązania powódki polegającego na dostarczaniu energii elektrycznej (w tym zmiany dostawcy), z wyjątkiem tych, do których jest on uprawniony na mocy ustawy. W przypadku naruszenia tego zobowiązania odbiorca zobowiązany jest do zapłaty na rzecz innogy kary w wysokości 3000 CZK dla kategorii gospodarstwo domowe i 10 000 CZK dla kategorii przedsiębiorca. Do zapłaty takiej samej kary zobowiązany jest odbiorca, który wprowadzi innogy w błąd w ten sposób, że rozwiąże umowę za porozumieniem stron i wbrew zadeklarowanej przyczynie zawarcia porozumienia będzie w tym samym punkcie poboru energii kontynuować pobór od innego dostawcy. Jeżeli odbiorca, bez zgody innogy, złoży jakiegokolwiek prawnie istotne oświadczenie woli (niezależnie od tego, czy oświadczenie zostało złożone lub doręczone innogy, czy doszło do tego z opóźnieniem, czy oświadczenie było dotknięte wadami, ani też w jaki sposób i przez kogo umowa/dostawa została następnie zakończona) zmierzające do przedterminowego zakończenia trwania umowy zawartej na czas określony lub dostawy od innogy (jako podmiotu odpowiedzialnego za bilansowanie przed operatorem rynku) dokonywanej na podstawie takiej umowy (za takie oświadczenie woli uważa się również pełnomocnictwo do zmiany dostawcy lub opóźnione doręczenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy zawartej na czas określony w uzgodnionym terminie; odmiennie za takie oświadczenie woli nie uważa się natomiast samej propozycji przedterminowego rozwiązania umowy za porozumieniem stron) lub odbiorca wielokrotnie (tzn. dwa razy albo więcej) naruszy którekolwiek zobowiązanie do zapłaty wynikające z umowy (bez względu na to, czy chodzi o to samo zobowiązanie, czy różne zobowiązania, i czy następnie dojdzie do jednostronnego rozwiązania umowy przez innogy) lub odbiorca swoim zachowaniem uniemożliwi dostawę, innogy jest uprawniona do naliczenia odbiorcy kary obejmującej również ewentualne naprawienie szkody wyrządzonej innogy wskutek nieodebrania przez odbiorcę uzgodnionej energii elektrycznej w wysokości 400 CZK dla kategorii gospodarstwo domowe i 2000 CZK dla kategorii przedsiębiorca za każdy miesiąc kalendarzowy i jego część następujące po dniu zakończenia albo przerwania dostawy od innogy w wyniku wyżej opisanego zachowania odbiorcy, do upływu uzgodnionego okresu obowiązywania umowy (z uwzględnieniem ewentualnego przedłużenia okresu obowiązywania umowy). W przypadku odbiorcy ze stawką dystrybucyjną D01d lub C01d zgodnie z cennikiem wysokość kar, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, ulega

zmniejszeniu o połowę. Odbiorca jest zobowiązany do zapłaty na rzecz innogy kary w wysokości 100 CZK za każdy poszczególny przypadek opóźnienia w płatności wynikającej z tej umowy przekraczający 10 dni. Odbiorca zobowiązany jest do zapłaty kary objętej fakturą w terminie właściwym dla terminu płatności zgodnie z ogólnymi warunkami umownymi. W przypadku naliczenia kary za przedterminowe zakończenie trwania umowy/dostawy sprzecznie z postanowieniami umownymi, odbiorca zostanie skutecznie zwolniony z obowiązku jej zapłaty, jeżeli odwoła lub cofnie swoje oświadczenie woli zmierzające do przedterminowego rozwiązania umowy i usunie jego negatywne skutki wobec innogy. O ile powyżej nie postanowiono inaczej, oprócz uprawnienia do naliczenia kary wynikającej z naruszenia przez odbiorcę jego zobowiązania, innogy przysługuje również prawo do żądania naprawienia szkody i odsetek za opóźnienie wynikających z naruszenia danego zobowiązania. Ewentualne odstąpienie od umowy nie powoduje wygaśnięcia roszczenia innogy o karę mającą za podstawę naruszenie zobowiązań przez odbiorcę przed takim odstąpieniem. „Ostatni ujednólni” (inne postanowienia) wchodzi w życie z dniem wejścia w życie umowy.

W tym przypadku umowa wypełniana jest przez pracowników powódki bezpośrednio w środowisku elektronicznym (w komputerze), a konsument ma możliwość podglądu dokumentu na monitorze; poruszanie się po tekście umowy jest zapewniane przez pracownika powódki za pomocą myszki. Dokument jest następnie podpisywany przy użyciu tabletu i ostateczna wersja podpisanej umowy jest przesyłana konsumentowi na jego skrzynkę mailową. Umowa może zostać wydrukowana na żądanie konsumenta na każdym etapie dokonywania uzgodnień.

Pismem z dnia 21 lipca 2020 r. pozwany został wezwany do zapłaty wymagalnych zaliczek w wysokości 1200 CZK za miesiące czerwiec i lipiec 2020 r. Następnie powódka odstąpiła od umowy pismem z dnia 23 września 2020 r. z uwagi na to, że pomimo wielokrotnych wezwań pozwany nie uregulował należności w stosunku do powódki. Fakturą [...] powódka dokonała ostatecznego rozliczenia i rozliczyła nadpłatę za dostawę energii elektrycznej za okres od 4 lutego 2020 r. do 11 września 2020 r. w kwocie 316,36 CZK. Pismem z dnia 13 września 2020 r. powódka obciążyła pozwanego karą umowną w wysokości 8800 CZK za 22 miesiące braku poboru energii elektrycznej, po 400 CZK za każdy miesiąc, z terminem płatności na dzień 23 września 2020 r.

B) Przepisy prawa krajowego

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (ustawa nr 89/2012 kodeks cywilny), z późniejszymi zmianami

Paragraf 2048 ust. 1

Jeżeli strony uzgodniły na wypadek naruszenia zobowiązań umownych karę umowną w określonej wysokości albo sposób, w jaki określa się wysokość kary umownej, wierzyciel może żądać kary umownej niezależnie od tego, czy poniósł

szkodę wskutek naruszenia uzgodnionego zobowiązania. Kara umowna może zostać uzgodniona w formie innej niż pieniężna.

Paragraf 580 ust. 1

Nieważna jest czynność prawna sprzeczna z dobrymi obyczajami, jak również czynność prawna sprzeczna z ustawą, jeżeli wymaga tego istota i cel ustawy.

Paragraf 1811 ust. 1

Przedsiębiorca jest zobowiązany do przekazywania wszelkich informacji wobec konsumenta w sposób jasny i zrozumiały i w języku, w którym zawarta została umowa.

Zákon č. 458/2000 Sb., energetický zákon (ustawa nr 458/2000 ustawa energetyczna)

[przepisy prawa krajowego niemające zastosowania *ratione temporis*]

Uwaga: harmonizacja z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) 2019/944 została dokonana wyżej przywołanymi przepisami ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2022 r. – do tego czasu (do dnia 31 grudnia 2021 r.) regulacja obowiązująca w czeskim systemie prawnym była zawarta w § 11a ustawy energetycznej zatytułowanym „Niektóre środki ochrony odbiorców”, a jej treść nie ma znaczenia w niniejszej sprawie.

Paragraf 28 ust. 1

Odbiorca ma prawo:

lit. e) do bezpłatnego wyboru i zmiany dostawcy energii elektrycznej bez ponoszenia kosztów z tego tytułu,

Paragraf 28 ust. 2

Odbiorca jest zobowiązany:

lit. l) w razie wykonywania prawa wyboru dostawcy zgodnie z ust. 1 lit. e) do dotrzymania uzgodnionej długości okresu wypowiedzenia, jeżeli zawarto umowę na czas nieokreślony.

C) Przepis prawa Unii

Przywołane przepisy prawa Unii:

Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

Artykuł 3

1. Warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, uznaje się za nieuczciwe, jeśli stojąc w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta.

2. Warunki umowy zawsze zostaną uznane za niewynegocjowane indywidualnie, jeżeli zostały sporządzone wcześniej i konsument nie miał w związku z tym wpływu na ich treść, zwłaszcza jeśli zostały przedstawione konsumentowi w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej.

Fakt, że niektóre aspekty warunku lub jeden szczególny warunek były negocjowane indywidualnie, nie wyłącza stosowania niniejszego artykułu do pozostałej części umowy, jeżeli ogólna ocena umowy wskazuje na to, że została ona sporządzona w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej.

Jeśli sprzedawca lub dostawca twierdzi, że standardowe warunki umowne zostały wynegocjowane indywidualnie, ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na nim.

3. Załącznik zawiera przykładowy i niewyczerpujący wykaz warunków, które mogą być uznane za nieuczciwe.

Artykuł 5

W przypadku umów, w których wszystkie lub niektóre z przedstawianych konsumentowi warunków wyrażone są na piśmie, warunki te muszą zawsze być sporządzone prostym i zrozumiałym językiem. Wszelkie wątpliwości co do treści warunku należy interpretować na korzyść konsumenta. Powyższa zasada interpretacji nie ma zastosowania w kontekście procedury ustanowionej w art. 7 ust. 2.

Artykuł 7

1. Zarówno w interesie konsumentów, jak i konkurentów państwa członkowskie zapewnią stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieganie dalszemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami.

Załącznik:

Warunki określone w art. 3 ust. 3

1. Warunki, których celem lub skutkiem jest:

[...]

e) nałożenie na konsumenta obowiązku wniesienia rażąco wysokiego odszkodowania w razie niewykonania przez niego zobowiązań.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE

Artykuł 12

Prawo do zmiany dostawcy oraz przepisy dotyczące opłat związanych ze zmianą dostawcy

1. Zmianę dostawcy lub uczestnika rynku zajmującego się agregacją przeprowadza się w jak najkrótszym czasie. Państwa członkowskie zapewniają, by odbiorca chcący zmienić dostawców lub uczestników rynku zajmujących się agregacją był uprawniony, z poszanowaniem warunków umowy, do takiej zmiany w terminie nie dłuższym niż trzy tygodnie od wystąpienia z takim żądaniem. Najpóźniej do 2026 r. techniczny proces zmiany dostawców nie może trwać dłużej niż 24 godziny, a jego przeprowadzenie musi być możliwy każdego dnia roboczego.

2. Państwa członkowskie zapewniają nieobciążanie przynajmniej odbiorców będących gospodarstwami domowymi i małych przedsiębiorstw opłatami związanymi ze zmianą dostawcy.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2 państwa członkowskie mogą zezwolić dostawcom lub uczestnikom rynku zajmującym się agregacją na pobieranie od odbiorców opłat za rozwiązanie umowy, jeżeli ci odbiorcy z *własnej woli* przed terminem wygaśnięcia rozwiązują zawarte na czas określony umowy na dostawy energii elektrycznej po stałej cenie, pod warunkiem że takie opłaty zapisano w umowie, którą odbiorca zawarł dobrowolnie, a **informacje o tych opłatach przekazano odbiorcom w sposób przejrzysty** przed zawarciem umowy. Wysokość takich opłat musi być **współmierna** i nie może przekraczać wysokości bezpośrednich strat ekonomicznych, jakie ponosi dostawca lub uczestnik rynku zajmujący się agregacją w wyniku rozwiązania umowy przez odbiorcę, obejmujących koszty wszelkich wiązanych inwestycji lub usług już wykonanych na rzecz odbiorcy w ramach umowy. Ciężar udowodnienia bezpośredniej straty ekonomicznej spoczywa na dostawcy lub uczestniku rynku zajmującym się agregacją, a dopuszczalność opłat za rozwiązanie umowy monitoruje organ regulacyjny lub inny właściwy organ krajowy.

D) Przywołane orzecznictwo

Wyrokiem Nejvyšší soud (sądu najwyższego, Republika Czeska) z dnia 30 sierpnia 2022 r., numer sprawy 33 Cdo 2151/2021–106, uchylono orzeczenie Krajský soud v Ústí nad Labem (sądu okręgowego w Uściu nad Łabą, Republika Czeska) - oddział w Libercu z dnia 11 lutego 2021 r., numer sprawy 29 Co 165/2020–40, i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania.

Sąd odsyłający wskazuje w tym miejscu, że orzeczenia dotyczące podobnych (analogicznych) roszczeń można znaleźć w bazie danych zanonimizowanych

orzeczeń sądowych prowadzonej przez Ministerstvo spravedlnosti ČR (ministerstwo sprawiedliwości Republiki Czeskiej, Republika Czeska) na stronie www.justice.cz.

Prawomocne orzeczenia, w których stwierdzono nieważność (lub bezskuteczność) przedmiotowych postanowień, to prawomocne wyroki [...] [odwołanie do wyroków sądów krajowych pierwszej i drugiej instancji].

Istnieją jednak również w podobnym zakresie prawomocne orzeczenia, w których nie stwierdzono naruszenia prawa i uznano uzgodnioną karę umowną za ważną oraz zasądzone roszczenie.

W zdecydowanej większości przypadków pozwani są bierni (nie biorą udziału w postępowaniu, nie zajmują stanowiska w przedmiocie pozwu).

E) Uzasadnienie dotyczące pierwszego pytania prejudycjalnego

Zagadnienie nieuczciwych postanowień umownych było badane na gruncie przepisów prawnych obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2014 r., a Ústavní soud České republiky (trybunał konstytucyjny Republiki Czeskiej, Republika Czeska) już wypowiedając się na gruncie przepisów obowiązujących przed dniem 30 grudnia 2013 r., w wyroku z dnia 11 listopada 2013 r., sygn. akt. I ÚS 35112/11, nie ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że „postanowienia dotyczące kar”, aby nie zostały uznane za nieuczciwe, muszą być częścią umowy i odesłanie do ogólnych warunków umownych nie jest wystarczające do przyjęcia, że doszło do ich ważnego uzgodnienia, ale odniósł się również do tego, że tekst umowy konsumenckiej, w szczególności gdy umowa ma postać formularza, musi być dla przeciętnego konsumenta wystarczająco czytelny, przejrzysty i logicznie skonstruowany, postanowienia umowne muszą być sporządzone wystarczająco dużą czcionką i nie mogą być zawarte w częściach umowy, które sprawiają wrażenie nieistotnych.

Reakcją wielkich korporacji na ten wniosek było poprawienie swoich umów i włączenie sankcji do tekstu właściwej umowy. Tak samo postąpiła również powódka, niemniej sposób, w jaki włączyła przedmiotowe postanowienia do umowy, wzbudza wątpliwości co do tego, czy faktycznie zrobiła to w zgodzie z zasadą, na której opiera się dyrektywa 93/13. Chodzi o to, czy umieszczenie warunku umownego, który nie został uzgodniony indywidualnie, w części umowy oznaczonej jako strona 1/2, na której jednak nie są zamieszczone żadne indywidualnie uzgodnione warunki, w „pozostalej części” innych uzgodnień, gdy wszystkie warunki umowne uzgodnione indywidualnie są zamieszczone wyłącznie na stronie 2/2, spełnia wymogi ustanowione w art. 5 rzeczony dyrektywy.

Odnosnie do zawierania umów w formie elektronicznej w porównaniu do ich zawierania w formie „papierowej” sąd odsyłający nie widzi w tym przypadku żadnej różnicy, ponieważ skutek umieszczenia tekstu postanowień dotyczących kar w umowie adhezyjnej na stronie, która nie jest ręcznie wypełniana i nie

następuje po takiej [wypełnianej] części umowy, a wręcz przeciwnie, jedynie ją poprzedza, i może zostać pominięta niezależnie od sposobu zawarcia umowy, ewentualnie nie musi być jej nadane takie znaczenie jak informacjom, za którymi bezpośrednio znajduje się podpis, jest porównywalny w obu przypadkach.

F) Uzasadnienie dotyczące drugiego pytania prejudycjalnego

Opisana kara umowna dotyczy konsumentów (między innymi) w przypadku rozwiązania umowy z powodu niewykonania przez nich zobowiązań płatniczych. Jeżeli chodzi o rozwiązanie umowy poprzez odstąpienie od niej przez dostawcę, najczęstszą przyczyną jest właśnie niewykonanie przez konsumenta zobowiązań płatniczych. Powódka domaga się kary umownej za miesiące braku poboru zgodnie z umową zawartą na czas określony, która to kara w przypadku konsumentów wynosi 400 CZK miesięcznie, bez konieczności wykazania przez powódkę wysokości rzeczywistej bezpośredniej straty ekonomicznej, jak to ma miejsce w przypadku dochodzenia takiej kary od konsumenta, gdyby to on rozwiązał umowę w okresie związania zobowiązaniami umownymi z powodu zmiany dostawcy. W obydwu przypadkach chodzi o rozwiązanie umowy przed upływem prawidłowo uzgodnionego okresu jej obowiązywania, niemniej w przypadku rozwiązania umowy przez dostawcę nie spoczywa na nim dodatkowy obowiązek wykazania wysokości rzeczywistej bezpośredniej straty ekonomicznej w razie dochodzenia kary umownej, inaczej niż ma to miejsce w przypadku zakończenia stosunku umownego przez konsumenta, który to czyni z własnej woli, kiedy to istnieje wyraźne ograniczenie kary do wysokości bezpośredniej straty ekonomicznej.

Sąd odsyłający zauważa, że w niniejszej sprawie nie doszło do niedopłaty ceny energii, a wręcz przeciwnie, miała miejsce nadpłata, choć pozwany niewątpliwie nie uścił co najmniej dwóch miesięcznych zaliczek na poczet energii w wysokości 1200 CZK, a przedmiotem umowy nie jest jakiegokolwiek zobowiązanie po stronie pozwanego konsumenta do poboru energii w minimalnej ilości. Jednocześnie kara umowna nie zabezpiecza żadnych zobowiązań po stronie samego dostawcy, nawet tego podstawowego, jakim jest prawidłowe dostarczanie energii.

G) Uwagi końcowe

W sprawie chodzi o tzw. drobny spór, w przypadku którego rozstrzyga się o świadczeniu nieprzekraczającym kwoty 10 000 CZK, a rozstrzygnięcie nie podlega zaskarżeniu środkami odwoławczymi zgodnie z prawem krajowym [...]. W związku z tym sąd odsyłający był zobowiązany do zwrócenia się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Jednocześnie wskazać należy, że nie chodzi tu o odosobniony przypadek, ale to samo pytanie jest przedmiotem wielu postępowań sądowych i odpowiedzi

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na wyżej przedstawione pytania prejudycjalne będzie miała znaczenie w wielu postępowaniach sądowych.

[...]

DOKUMENT ROBOCZY